

זאת הברית

ביטאון האגודה הארץ ישראלית של היהודים המשיחיים

חורף, תש"ס

גיליון מס' 14, מרץ 2000

שינויים באגודה

לפרוש מהתפקיד אותו מילא מכל הלב, בחריצות וביכולת רבה. אשר ממשיך להיות חבר בוועד האגודה ותורם מניסיונו ומהידע הרב שלו. בועז פסטמן שהינו צבר וכן להורים מאמינים וששירת את האגודה כחבר ועד במשך שנים רבות, נבחר ע"י ועד האגודה לתפקיד הקשה והאחראי של מזכיר כללי, אותו הוא ממלא מחודש אוגוסט 99'. חנן לוקץ, חבר הוועד מזה כ-4 שנים, נבחר ליושב-ראש ועד האגודה בתוקף מ-1.1.2000.

כאמור אנו מודים לאלוהים על כל אלה שעמלו ושרתו באגודה בעבר, ואנו מתפללים ומייחלים לברכת אלוהים ותמיכתו על כל אלה שממשיכים לשרת באגודה. אנו רואים זאת כזכות לשרת את קהילת אלוהים כאן בארץ בכל תחום שהאדון ידריך אותנו ויפתח פתח אליו באמצעות האגודה, שמהווה מסגרת בין-קהילתית שיכולה לדאוג ולתרום ולשרת את כלל המאמינים בישוע המשיח בארץ, ובעיקר את אלה מרקע יהודי.

ולסיום, לאחר שנים של נדודים, התמקם משרד האגודה בשני חדרים צנועים אך נעימים ומסודרים במרכז ירושלים (צמוד

למדרחוב בן יהודה). אנו מקווים שנוכל להישאר שם, אם ירצה האדון, למשך זמן ארוך יותר. אם הנכם נמצאים בירושלים ובסביבה, אתם מוזמנים להיכנס למשרד להתרענות ולמנוחה בדרך. קרן תקבל אתכם בשמחה ובמאור פנים. הפרטים ליצירת קשר עם האגודה מצויים בעמוד האחרון.

חנן לוקץ

ועד האגודה ואילן זמיר במפגש פרידה, 28.12.99

עם הופעת מהדורה זו של "זאת הברית", אנו רוצים להביא לידיעת חברי ותומכי האגודה בפרט וגוף המשיח בארץ בכלל, מספר שינויים שחלו בשנה האחרונה באגודה.

לפני כחצי שנה הודיע אילן זמיר על פרישתו מתפקיד יושב-ראש האגודה מסיבות אישיות לאחר שנים רבות בתפקידו זה. לא היה לנו קל באגודה לעכל עובדה זו. אילן היה לנו להשראה בחזונו הברור לגבי האגודה ויעודה בשירות גוף המשיח בארץ, ובהנהגתו את האגודה למרות הקשיים. ב-28 בדצמבר 99', שלושה ימים לפני פרישתו הרשמית וסיום האלף, ערכנו לו במשרד האגודה מפגש הפתעה עם חברי ועד האגודה ומנחם בן-חיים, מוותיקי האגודה בישראל. המפגש היה מרגש ביותר ומלא בחסד וברכה מהאדון. היה טוב ומעודד לשמוע את דברי הפרידה של אילן לגבי המשך דרכה של האגודה. אנו מתפללים לרפואתו השלמה.

שינויים נוספים חלו באגודה. מזכירת האגודה בשנה הקודמת, טלי עבאדי, עברה לעבודת שירות אחרת, ובחצי השנה האחרונה ממלאת את תפקיד זה בצורה הטובה ביותר קרן מזרחי, שעובדת באגודה במשרה חלקית. קרן נשואה ואם לשני ילדים קטנים. היא מאמינה צעירה יחסית אך מלאה בהתלהבות וברצון לשרת את האדון.

אשר אינטרטור, שהיה המזכיר הכללי של האגודה במשך כ-5 שנים, ביקש

כנס מוסיקה ביד השמונה

"שירו לה' שיר חדש כי נפלאות עשה"

בכנס, הייתה הסכמה כללית בין המוסיקאים שאנו עדים להתעוררות גדולה בתחום ההלל והעשייה המוסיקלית המשיחית בארץ.

המטרה העיקרית של הכנס הייתה להציג שירים חדשים עבור הקהילות המקומיות כדי להעשיר ולהעמיק בהן את ההלל וההשתחוות לאדון. כמו כן, כל מלחין התבקש להכין מראש עותקים לחלוקה של שיריו החדשים כדי לעודד את הפצת השירים בין הקהילות.

במהלך הכנס הזכיר במקצת, החלק האחורי של האולם את שוק מחנה יהודה, כאשר אנשים רצו לשלחנות החלוקה כדי לקבל עותקים של השירים החדשים עבורם ועבור קהילתם. ההתלהבות שהייתה בחלוקת השירים החדשים מעדה על חשיבות הגשת פירות מובחרים כביכורים לאדון.

צוות ההלל של קהילת "סוכת דוד" סיים

את "זמרת 2000" עם השיר "כמה טוב אתה" שגרם לקהל לעמוד יחד בהשתתפות ספונטאנית של הלל והודיה בתחושה של אחדות באמונה ואחדות בהשתחויה לאדוננו ישוע המשיח.

קרן מזרחי

הפסוק הנ"ל ממזמור צ"ח התממש בפומבי כאשר מלחינים משיחיים, צוות הלל ותומכים נאמנים התאספו יחדיו ביד השמונה שבהרי יהודה לכנס המוסיקה. הכנס התקיים ב-18-19 בפברואר 2000 בחסות האגודה הארץ-ישראלית של היהודים המשיחיים ובניהולו המוסיקלי של ועד המוסיקה.

הכנס נקרא "זמרת 2000" והשתתפו בו עשרים ושניים מלחינים/צוותי הלל שייצגו קהילות משיחיות מכל רחבי הארץ. קרוב לשמונים שירים חדשים הוצגו במהלך הכנס – עובדה המצביעה על התקדמות גדולה בהתפתחותה של המוסיקה המשיחית בגוף המשיח בארץ.

פעילויות הכנס החלו בקבלת שבת וארוחה חגיגית. לאחר מכן פתח דוד לודן (מנחה הכנס) את האירוע באופן רשמי באסיפה הראשונה להגשת שירים חדשים שנמשכה כשעתיים וחצי. התוכנית

כללה מגוון רחב של שירים ששיקפו את הרקעים השונים של המוסיקאים. ביום שבת המשיכו המלחינים להקדיש את שיריהם לאלוהים בשתי אסיפות נוספות שנמשכו כארבע וחצי שעות. השירים שהוצגו הותירו רושם רב על השומעים מבחינת עושרם המוסיקלי והמגוון הרחב בביטוי האומנותי של היצירה. בשל כמות השירים החדשים שהוצגו ומספרם הרב של המשתתפים

צוות הלל ב"זמרת 2000"

“הלפיד”: ביטאון שני של יהודים משיחיים במדינת-ישראל

מאת גרשון נראל

נועדה לשמש כבית רוחני לכל היהודים המשיחיים כדי שלא לנדוד עוד, באופן רוחני, ממקום למקום. כלומר, למעשה אמורה הייתה קהילה זו להיות מסגרת ואבן שואבת עבור כלל היהודים תלמידי ישוע בארץ, ושעדיין נמצאו מפוזרים בין הכנסיות ההיסטוריות לסוגיהן.

העורך הראשי של שני גיליונות “הלפיד” האחרונים היה עמנואל בן-מאיר, שבאותן שנים גר בחיפה, ואילו כתובת הביטאון הייתה ברח’ גרשון אגרון 4, ירושלים. חברי המערכת של הגיליון השלישי היו זאב שלמה קופסמן, ויקטור סמדז’ה ורינה פרייס מירושלים, ופרופ’ שלמה בירנבאום מחיפה. על עורכי הגיליון הרביעי נמנו שני שמות חדשים: יעקב יפה וחיים פסטמן, בעוד ששמו של ויקטור סמדז’ה לא הוזכר כאן. באשר לכותרות של המאמרים השונים ב”הלפיד”, מעניין לציין בין השאר את הדוגמאות הבאות: “2 מכתבים לרבנות הראשית בירושלים”; סדרה בהמשכים על “שמותיו של מלך המשיח”; ו- “לא יהודי מומר אלא יהודי נושע”.

מעניין גם לשים לב למודעה שהתפרסמה בעמוד האחרון של הגיליון השני, וזה לשונה: “ברוכים הבאים! בכל שבת בשעה 10 בבקר נערכת תפילה בצבור (תפלה ודרשה). בירושלים: בבניין ימק”א, חדר מס’ 110. בחיפה: רח’ הגפן מס’ 40 קומת קרקע.” מכאן מתבררים אפוא מקומות ההתכנסות של שתי קהילות קטנות בשנת 1960, זו בהדרכת קופסמן בירושלים וזו בהדרכת בן-מאיר בחיפה. כשנה מאוחר יותר עברה קהילת קופסמן לרח’ גרשון אגרון מס’ 4 בירושלים (היום בית כנסת קונסרבטיבי), ושם גם נפתחה ספריית הקהילה. בספרייה זו, שהייתה פתוחה לקהל רק מספר שעות במשך שלושה ימים בשבוע, נמצאו ספרים בעברית, אנגלית וצרפתית, ועוד כמה ספרים בשפות אחרות. מעל דפי “הלפיד” הוזמנו הקוראים לבוא ולעיין בספרים במקום, וגם להחליף ספרים לקריאה בבית.

במהלך שלוש שנות הופעתו חולק “הלפיד” ללא תשלום. בסופו של דבר הופסקה הוצאתו לאור, בעיקר מסיבות של חילוקי דעות בין חברי המערכת, כשגישות פרשניות נבדלות הפרידו ביניהם. כך שלמעשה, באמצע העשור של 1960 נמצא כל אחד מעורכי הביטאון במקום ובתפקיד אחר - וכשמאחורי אחדים מהם נמצאו תומכים שונים בחו”ל, בין אם הייתה זו תמיכה תיאולוגית ובין אם חומרית. רק לקראת שנת 1969 בכל זאת התאחדו חלקם בירושלים, כשביניהם היו המשפחות של זאב קופסמן, ויקטור סמדז’ה וחיים פסטמן. ואילו בן-מאיר המשיך לעבוד לפרנסתו כדוור בחיפה, וכן הרבה לשאת הרצאות בענייני היהודים המשיחיים בחו”ל, בעיקר בסקנדינביה. במקביל לכך פעל בן-מאיר באופן עצמאי והחל להוציא לאור עיתון משיחי חדש. אך זהו כבר סיפור אחר.

בחודשים ינואר ויולי של שנת 1960 יצאו לאור בירושלים שני הגיליונות הראשונים של “הלפיד” - ביטאון הקהילה המשיחית הישראלית. היוזמים וחברי המערכת של המהדורה הראשונה היו שלושה גברים: “הרב זאב שלמה קופסמן, הרב משה עמנואל בן-מאיר והרב י. גולדין”, ולצידם אישה אחת: רינה פרייס. מתוכם נותרה בחיים רק רינה, שכעת שייכת לקבוצת “בית-אל” הגרמנית, מייסודה של אמה ברגר בזיכרון-יעקב, ולאחרונה היא מגלה התעניינות מחודשת ביהודים תלמידי ישוע בארץ. שני הגיליונות האחרונים של “הלפיד” התפרסמו באוגוסט 1961 ובאפריל 1962.

מבחינת רשויות המדינה, “הקהילה המשיחית הישראלית” באותן השנים לא הייתה אלא אגודה עות'ומנית שנוסדה בשנת 1957 תחת הכותרת “קהילה משיחית ישראלית - קהילת ירושלים”, והיא הוכרה רשמית כפי שזה פורסם בעיתון “דבר” כשנה לאחר מכן. בין המייסדים המרכזיים של אגודה זו, שגם המשיכו להיות פעילים מאוחר יותר, היו שלמה קופסמן ואישתו איווט, חווה קרונהאוז, רינה פרייס ורחל גרינברג. השאיפה העיקרית של זאב קופסמן הייתה שהקהילה המשיחית הישראלית תשמש מרכז רוחני לכל היהודים המשיחיים בארץ - כאשר לצד המתקבצים מכל קצווי תבל נמצאים אחרים שכבר נולדו כאן.

השם “הלפיד” נבחר על סמך הנאמר בשני פסקוים מספר ישעיהו: “למען ציון לא אחשה ולמען ירושלים לא אשקוט עד יצא כנגה צדקה וישועתה כלפיד יבער” (ס”ב, 1) ו”קומי אורי כי בא אורך” (ס’; 1). לכותרת הראשית של “הלפיד” צורפה גם כותרת משנה שבה נאמר כך: “ביטאון הקהילה המשיחית

הישראלית היא החייאת הקהילה המשיחית הקדומה במקורה”. בדברי ההסבר לכותרת משנה זו נכתב כי הקהילה המשיחית במדינה היא המשך ישיר וטבעי של “הקהילה המשיחית הישראלית הראשונה והקדומה ביותר שנוסדה בירושלים על-ידי יהודים”. בהמשך לכך נערכה שם גם ההשוואה הבאה: בדיוק כמו שהעם היהודי כיום בארץ הוא המשך ישיר וטבעי של העם היהודי הקדום תושב הארץ הזאת לפני כ-2000 שנה, הרי שבדיוק כמו אז, הקהילה המשיחית הישראלית של עתה היא חלק בלתי נפרד מן העם. ובמילים אחרות, “כמו שהעם התחיל לבנות מחדש את חייו הממלכתיים על החורבות העתיקות, כן גם בחיים הרוחניים, התחילה הקהילה המשיחית לבנות מחדש את משכנה הרוחני בארצה המתחדשת”.

בהקשר של שיבת-ציון, הדגיש קופסמן כי בדיוק כמו שהיהודיים אינם באים ארצה כמהגרים או כפולשים, רק לנחול נחלת אבות כירושנה, כך אין אנו באים לקהילה המשיחית הישראלית כמו גרים (פרוזולטים) אלא אנחנו הגאולים חוזרים לירשתנו הרוחנית”. הקהילה, לדעתו,

